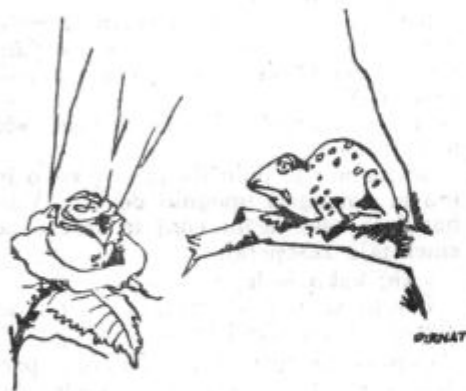

Vsevolod M. Garšin:

Pravljica o krastači in roži

»Dosti je, Maša! Truden sem, pa bom rajši še malo zaspal.«

Sestra mu popravi blazinico in belo odejo. S težavo se deček obrne k steni in utihne. Sonce sije skozi okno, ki gle-

da na vrt, in usipa svetle žarke na posteljo in na drobno telesce, svetli blazinico in odejo in zlati kratko ostržene lase in tenki vratak otroka.

Roža vsega tega ni vedela. Rasla je in se veselila življenja. Drugega dne bi se pokazala v vsej svoji krasoti, tretjega dne pa bi začela veneti in se osipati. To vam je vse rožno življenje! A tudi v tem kratkem življenju je morala preizkusiti nemalo strahu in gorja.

Krastača jo je opazila.

Ko je prvič zagledala cvet s svojimi zlobnimi in zoprnimi očmi, se je nekaj čudnega zgenilo v žabjem srcu. Ni mogla odtrgati pogleda od nežnih rožnih lističev. Roža ji je bila nad vse všeč, čutila je željo, da bi bila čim bližje tega dehtečega in prekrasnega cveta. In da bi dala čuška svojim nežnim ču-

stvom, si ni mogla domisliti nič lepšega kot grožnjo:

»Počakaj,« je zahropila, »zbijem te.«

Roža je zatrepetala. Zakaj je bila prikovana na grm? Veseli ptički, ščeb-ljaje okoli nje, so skakljali z vejice na vejico; včasih so se izgubili nekam v daljavo, kam — roža ni vedela. Tudi metulji so bili svobodni. Kako jim je zavidala. Če bi bila sama takšna kot oni, bi vzplahutala in odletela od zlobnih oči, ki so jo zasledovale s svojim togim pogledom. Roža ni vedela, da žabe preže včasih tudi na metulje.

»Zbijem te!« je ponovila žaba, trudeč se, da bi govorila čim nežneje, kar je bilo roži še strašnejše, in skobacala se je bliže k roži.

»Zbijem te!« je ponavljala in oči so ji visele na cvetu. Uboga stvar je z grozo gledala, kako so se gnusne lepke tace oprijemale vej. Vendar je krastača le s težavo plezala. Njeno plosko telo se je moglo brez truda plaziti in skakati le po ravnem. Po vsakem naporu je pogledala proti vrhu, kjer se je pozibaval cvet, in roža je zamirala od strahu.

»Bog nebeški!« je molila, »vsaj druge smrti mi daj umreti!«

A krastača se je kobacala zmeraj više. Tam pa, kjer so se končavala stara stebela in poganjala mlade veje, je morala marsikaj pretrpeti. Temnozeleno gladko lubje rožnega grma je bilo vse posejano z ostrimi močnimi trni. Na njih si je krastača porezala tace in trebuh in se okrvavljena zvalila na tla. S sovraštvom je pogledala na cvet. Pravljica o krastači in roži

»Kar sem rekla, sem rekel. Zbijem te!« je ponovila.

Zvečerilo se je; treba je bilo poskrbite za večerjo in porezana krastača se je odpravila na lov na neprevidne

žužke. Zloba je ni ovirala, da si ni nabasala trebuha kot po navadi. Praske niso bile preveč nevarne in oddahnišiši se, je sklenila znova poskusiti dokopati se do vabljivega in zoprnega jej cveta.

Počivala je precej dolgo. Vstalo je jutro, odzvonilo je poldan, roža je že skoraj pozabila na svojega sovražnika. Vsa se je že razcvela in bila je lepša od vsega na vrtcu. Nikogar ni bilo, ki bi se veselil njene lepote: mali gospodar je negibno ležal v svoji postelji, sestra ga ni ostavljala samega in zato je tudi ni bilo videti pri oknu. Le ptice in metulji so sanjali okoli rože, in čebele so včasih šumeč sedale v njeno odprto čašo in odletavale vse kosmate od žoltega cvetnega prahu. Priletel je slavec, se skrnil v rožni grm in zagostolel svojo pesem. Kako malo je bila podobna hropenju krastačel! Roža je poslušala to pesem in bila je srečna: zdelo se ji je, da slavec poje zanjo, a mogoče je bilo to tudi res. Ni videla, kako je njen sovražnik neopazno plezal po vejah. To pot se žabi ni zdelo škoda ne tac, ne trebuha: kri jo je oblivala, ona je pa hrabro lezla zmeraj više — iznenada, sredi zvonkega in nežnega gostolenja slavca je roža zaslišala znani hripavi glas:

— Rekla sem, da te bom zbila in zbijem te.«

Zabje oči so nepremično strmele nanjo s sosedne veje. Hudobni živali je ostala do cveta le še kretinja. Roža je začutila, do mora umreti.

Mali gospodar je še dolgo negibno ležal v postelji. Sestra, ki je sedela pri vzglavju, je mislila, da spi. Na kolennih ji je ležala odprta knjiga, ki je pa ni brala. Trudna glava se ji je nalahko sklonila: ubogo dekletu že nekaj noči ni spalo, ni se ganila od brata, zdaj je pa utrujena zadremala.

»Mašal« nenadoma zasepeče brat.

Sestra se zdrzne. Sanjalo se ji je, da sedi pri oknu, da se bratec igra kot lansko leto na vrtcu in jo kliče. Odpre oči in ko ga zagleda v postelji, suhega in slabega, težko vzdihne.

»Kaj je, Vasja?«

»Maša, rekla si mi, da so se rože razcvetele! Ali bi mi lahko — — prinesla eno?«

»Lahko, golobček, zakaj ne!« Stopila je k oknu in pogledala na grm. Tam je pognal en sam, prekrasen cvet,

»Kot nalašč zate se je ena razcvela, in še kako lepo. Naj ti jo dam v vazo in postavim na mizico? Da?«

»Da, na mizico. Lepo bo.«

Vzela je škarje in šla na vrt. Že dolgo ni šla iz hiše; sonce jo je oslepilo in od čistega zraka se ji je malo zavrtelo v glavi. Prišla je do grma baš, ko je krastača hotela hlasniti po cvetu.

»O, fuj!« je kriknila. In prijela je za vejo ter jo krepko potresla: Krastača se je zvalila na tla in plosknila s trebuhom. Razkačena je skočila na dekletu, a više od roba njenega krila ni mogla skočiti, še isti hip pa jo je konica čevlja brcnila daleč stran. Ni se upala poskusiti še enkrat in le oddaleč je videla, kako je dekletu previdno odrezalo cvet in ga odneslo v kočo.

Ko je deček zagledal sestro z rožo v roki, se je prvič po dolgem času lahno nasmehnil in s težavo premaknil suho ročico:

»Daj jo meni,« je tiho prosil, »če lepo diši.«

Sestra mu je položila rožo v roko in mu jo pomagala upogniti do lica. Vdihaval je vase nežni vonj in srečno se smehljaje zašepetal:

»Ah, kako je lepo — — — —«

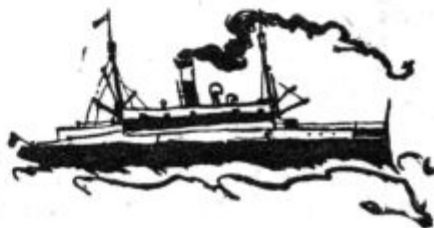
Potem se mu je obrazek zresnil in otrpnil, in umolknil je — — — —

Čprav je bila roža odtrgana, preden se je začela osipati, je vendar čutila, da je niso utrgali zaman: Postavili so jo v posebni vazi na mali grob. Tu so bili celi šopi drugega cvetja, ki se pa zanj nihče ni zmenil. Rožo je pa dekletu, ko jo je postavilo na grob, pritisnilo na ustne in jo poljubilo. Solza je kanila na cvet in to je bil najlepši dogodek rožinega življenja.

Ko je začela veneti, so jo položili v debelo staro knjigo in posušili. Čez dolgo let so knjigo z rožo podarili meni, odkoder tudi vem vso to zgodbo.

Prevedel G. J.

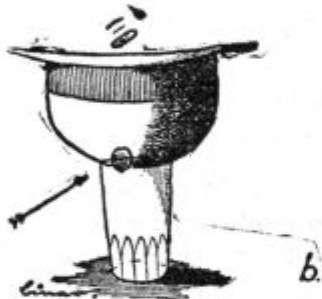
KONEC

Vesele čarovnije

Denar, ki gre skozi klobuk

Stopiš okrog gledalcev in si izposodiš nekaj dinarjev. Poveš, da hočeš poizkusiti, ali ne bo šel eden izmed teh denarcev skozi trdi klobuk tvojega strica. Stricu lahko zagotoviš, da njegov cilinder ne bo prav nič poškodovan. Zdaj postaviš velik kozarec vode na mizo. Potem mečeš denarce drugega za drugim v klobuk, vse pa iz primerne daljave. To si moral že pred predstavo vežbati, kajti nevšečno bi

bilo, če denarčič ne pade v klobuk. Elegantno torej mečeš denarce in pri tem šteješ, koliko si jih že vrgel. Naenkrat zazveni v kozarcu in se izkaže, da je en tak denarčič resnično šel skozi klobuk. Stopiš tja, vzameš klobuk in ga ponudiš navzočim da ga preiščejo. Cel je, ni dvoma. Tudi denarce vrneš, kakor si si jih izposodil...

Razlaga je čisto enostavna. Treba je samo pogledati sliko. Ko si si izposojal denar, si imel denarčič že v svoji roki skrit. Ta novce si spretno vtaknil med rob kozarca in klobuk. Seveda na oni strani, ki je odvrnjena od gledalcev. Rahli tresljaji od metanja novcev v klobuk povzročijo, da se novce izmuzne in pade v kozarec. Ko vračaš novce, moraš seveda paziti, da en novce pridržiš, sicer bo tvoja majhna sleparija takoj razkrita.

Prozorne kvarte.

Igralne kvarte poljubno premešaš in jih potem razprostreš po mizi. Z gotovostjo lahko zatrdiš: Ta je rdeča, ta črna! Vsako lahko izbereš, kakor le

želijo gledalci. Resnično, dokler sta vsaj še dve karti na mizi, lahko z gotovostjo določiš belo ali črno. Kakor je

ta reč presenetljiva, je vendar zelo preprosta. Pred predstavo si kvarte razdelil v dva kupčka: V prvem so črne, v drugem pa rdeče. En tak kupček lahko upogneš in vse karte tega kupčka ostanejo potem rahlo vzbočene. Drugi tega ne opazijo, tvoje bistro oko pa natančno razloči, katere so rdeče, katere črne. Ti lahko mirno pustiš gledalcem, da karte premešajo, kakor hočejo. Če si si dobro zapomnil, kakšne barve so kvarte v upognjenem snopiču, boš presenetljivo igro srečno rešil na zadovoljstvo vseh gledalcev. To je ena najlažjih coprnij na svetu.

Kako izpremeniš črnilo v vodo?

Gledalcem pokažeš kozarec, ki je po tvoji trditvi nalit s črnilom. Da dokažeš resnico, vtakneš igralno kvarto v kozarec. Resnično, kvarta bo počrnela. Potem vzameš žepni robec, ga držiš nekaj časa nad kozarcem in mrmraš vrsto skrivnostnih čarovnih besed. Ko robec spet odstraniš, se je črnilo v kozarcu izpremenilo v vodo.

Seveda ti povem, kako je treba to storiti. V kozarcu ni nič drugega kakor voda, toda ti si prej vložil v kozarec primeren pas tankega črnega blaga, tako da se je blago čvrsto prijeló stekla. To daje videz, kakor da je kozarec napolnjen s črno tekočino. Poglej sliko! Dve igralni karti si pred predstavo tudi že zlepil s hrbtnoma sku-

paj. Ena izmed njiju je do polovice po-
črnjena. Preden vtakneš kvarto v teko-
čino, pokažeš gledalcem seveda čisto

stran. V kozarcu potem obrneš kvarto,
ne da bi gledalci to opazili. In ko je
potegneš spet na dan, pokažeš počrne-
lo stran. Ko zdaj pregrneš kozarec z
robcem, poskrbiš, da med mrmranjem
čarobnih besed odstraniš iz kozarca
črno blago in ga shraniš skupno z rob-
cem. Črna tekočina je postala bela,
gledalci pa se ne bodo mogli dovolj na-
čuditi tvoji umetnji.

Valjhun:

Pesem o zaspanem dnevu

Za goro mi vstaja
sivi zimski dan —
naj ga Črt oblaja,
ko je kar zaspan, zaspan.
Pa namesto v zlati svit,
ves v meglice
ko v plenice
je zavit.
Mi smo zdavnaj že pokoncu,
žganci se kadijo v loncu, —
za goro pa siva šema
venomer še drema, drema...

Jaz — na primer — prvi vstanem.
hitro si oči pomanem —
mati, nič se mi ne smejte,
kar postrani me ne glejte...
To vas zdajle, mati, vprašam:
Naj zaspancu prizanašam?
Ali naj ga s šibo, mati
švrknem — švic! — po zadnji plati?
Naj vodé za vrat mu vlijem?
Naj ga v postelji umijem?
No, že vem:

Pošegečem ga s peresom
pod nosnico in ušesom.
To bo revež bridko vzdihnil,
kremžil se in trikrat kihnil,
potlej bo pokonci planil,
čez goro nam bo oznanil:
»Deca moja, dober dan —
imenitno sem prespan!
Zdaj se skupaj veselimo,
naženimo babo Zimo,
dajmo te meglice strani!
Brž hitimo se igrati
v soncu po zeleni trati!
Mati!
Dajte kurje mi pero
pa stopiva za goro

V. B.:

V svetu dreves

Molk mi veje od dreves nasproti. Tudi v viharju se mi zdi, da šelestanje listja še poveča tišino okoli njih.

Zdaj tudi vem, da sem se motil, ko sem mislil, da razumem njih govorico in da vem kaj o njih. Zdaj vem, da o drevesih — čeprav je bilo že toliko povedanega o njih — ni moči govoriti.

Postavi se pred drevo, nikoli ne boš zvedel, kaj odgovarja s skorjo pokriti prijatelj našega življenja nočnemu vetru, kakšna sporočila dobivajo njegove sesajoče korenine od zemlje, s sokovi prepojene.

Vendar se hočemo za trenutek pomuditi pri spominu, kako je bilo, ko smo stali pred njim...

Ko sem zapisal besedo »drevo«, je vstala v mojem spominu dolga vrsta dreves, ki sem jih kdaj videl v svojem življenju — drevesa otroških let, po katerih sem plezal, da sem se v njih vrhovih pozibaval ali da sem trgal sadove z vej, drevesa, pod katera sem legel poleti počivat, ali pa skupine dreves v nasadih in v gozdovih, ki sem jih prehodil. Toliko dreves vidim pred seboj, da ne vem, katero naj izberem, da bi vam mogel povedati, kaj je drevo.

Pa saj to sami veste, samo spomniti se morate — na primer na oreh, ki je bil že toliko tisočim in tisočim otrokom v veselje — ali pa na hruško, ki je metala svoje sadove v vaše roke, ko so bile še neobgljene in nespretne.

Kaj ne, koliko spominov nosite v sebi, za katere že ne veste več? Dolgo že ne veste več, da so v vašem življenju razen ljudi, ki so nagnjeni k slabemu in dobremu, tudi drevesa, ki vam niso nikoli nič storila, in ki jih v tem trenutku občutim kot nekaj presunljivo milega in lepega, da se mi zdi že samo zbiranje njih imen kakor pesem zahvale na veličastnost zemlje.

Če hočemo vedeti, kaj je človek, ne potrebujemo pogleda na lep in izrazit obraz. Obraz, ki ti ga slika spomin, je lahko grd, iznakažen in zamazan, in vendar boš spoznal človeka zakaj tudi v takem obrazu je vse človeško.

Nečem iskati v spominu in tudi ne v pravi drevesa, ki naj bi s svojo močjo svoje lepote pričale za svoj rod.

Drevo na vogalu ceste, ki ga lahko s svojega okna vidim topol, ki so ga iz log si ga vedi kakšnih vzrokov pustili,

ko so delali cesto, to drevo je prav tako dobro, kakor košata lipa, mogočen hrast, krvavordeča bukev, zakaj o vsakem drevesu bi se lahko toliko povedalo, in vendar tako malo.

Drevo je. Vse na njem je »biti«. Drevo je bitje, vsak njegov gib je poln te zavesti. Ne brani se sprejeti dni in ne boji se noči. Ali je morda to, da se brez trpljenja hrani od zemlje, tisto, kar nas navdaja s hrepenenjem, kadar se zazremo vanj — njegova tesna povezanost s srcem zemlje, ki nas osrečuje, kadar ležimo pod kakšnim drevesom?

Seveda, z divjimi drevesi in s tistimi, ki rasejo po gozdovih nima to drevo nič skupnega. Samo blaznež ali pa pijanec bi hotel leči v njegovo senco. Začetek debela je obdan s cestnim tlakom — nikjer ne najdeš travne bilke. V tiho, neprestano sesanje korenin se izgubljajo šumi mestnega življenja. Pa ga vendarle ne moti. Kjerkoli stoji — drevo je.

Nič ga ne more spraviti do tega, da bi več ne bilo, kar je, medtem ko se da človek hitro zavesti cenenim prigodam, da pozabi na svoje človeško dostojanstvo. A to drevo se ne da pregovoriti, nobena ponudba ga ne premami, ne kriči in ne toži, brez nasilja vzcveti in brez tožba se da oropati okrasja in barv, kadar mu prinese jesen ukaz. Ali bi ne imelo pravice obupati nad seboj, kadar mu vihar lomi veje? Viharji gredo mimo!

Morda nimam prav, če pravim, da bi nam tudi drevesa časih lahko dajala pogum, da bi življenje laže prenašali. Stopi pred drevo — dalo ti bo, kar ti manjka, in poedino drevo je prav tako dobro kakor skupina dreves po nasadih in gozdovih. Prisluhni in zavedel se boš — drevo molči. Ali pa kadar si nestrpen — poglej njegovo deblo. Skorja je dobila brazgotine kakor skorja zemlje. Deblo se ni nikoli branilo sprejemati ran, v preizkušnjah mnogih let ni izgubilo svojega bistva.

Spominja nas, da ne smemo obupati zaradi vsakega udarca, zaradi vsakega viharja. Bolečina udarca mine, brazgotina se morda kdaj izgubi, vihar preneha, nobeno trpljenje ni večno.

Pa tudi če pustimo te misli, ki utegnejo biti jalove vnevar — drevo nam vendarle pripoveduje o zemlji, ki smo ljudje prav tako njeni prebivalci kakor drevesa.

JUTROVČKI PIŠEJO

Življenje našega kmeta. Ko pride pomlad gre kmet na polje da zorje za pomladno saditev in sicer: krompir, fižol zelje in vseje koruze, ovsa in detelje. Gospodinja posadi v vrtno grede boba, graha, salate, peteršilja, česen čebulo in drugo zelenjad ter rože. Vse to ko malo zraste se mora okopati in pozneje osuti. Poleg naštetega vseje kmet še korenovega in pesnega semena za prašičjo krmno. V mesecu marcu osnaži sadovnjak in pocepi kar je potrebno. Po grabi travnike in bregove da trava lahko raste. V mesecu juniju kmet kosi mrvo in otroci mu pridno pomagajo s tem da rastepejo redi, mešajo, zgrabijo proti noči denejo v kopice drugi dan še malo posuše naložijo na voz in peljejo v senik. Ko je seno spravljeno je na vrsti žetev. Žanjice se palijo na poletnem soncu. Moški vežejo, nakladajo, zvozi-jo in zdenejo v kozolec. Čez teden dni se oglasi cepec: pika-pok. Bogatejši imajo mlatilne stroje, nekateri pa mlatijo na združnem motorju. Če je žitnica polna družina ne bo stradala. Po njivah ki ostanejo po žetvi prazne vseje kmet ajdo in repo. Potem pokosi in spravi otavo je na vrsti najveselej-ši kmetov čas t. j. trgatav ki napolni so-de da je kmetov obraz vesel. Prijetni so večeri ko se lička koruza čestokrat čez polnoč. V mesecu septembru in oktobru pospravi celotni pridelek. Na praz- ne njive poseje ozimino t. j. pšenica, rž in ječmen. Poleg naštetega ima kmet vsakdanjega dela čez glavo. Pa če je kmetova družina zdrava se kljub obilici dela počuti srečna vesela in zadovolj- na. Pravijo da kdor je začel kmetovati se nikoli ne naveliča. Pozdrav stricu Ma- ticu!

Franč Gorenc uč. VI. razr. šole št. Rupert pri Mokronogu, Kamnje 17 Dolenjsko

Dragi stric Matic! Že mnogokrat sem imela priliko opazovati kmete pri delu in sem spoznala, da je njegovo delo zelo težko in dolgotrajno. Tovarniški delavci sicer tudi opravljajo težka in naporna dela, a samo gotove ure in potem se pa lahko spočijejo. med tem ko mora kmet. posebno poleti, od zgodnjega jutra pa do pozne noči trdo delati. Za

časa košnje gredo moški že ob 2 zjutraj kosit in kosijo do 7. ali 8. ure zjutraj. Čez dan pa suše kar so nakosili. Kar je suhega spravijo domov, ostalo pa spravijo v kupe, ki jih drugi dan spet razstrosijo. Dostikrat ponagaja kmetu pri tem opraviilu vreme in vsled tega se zavleče delo in trpljenje se poveča. Za košnjo pride še mlačva, ki tudi ni nič kaj lažja. V jeseni kmet pospravi kar je pridelal in še poseje ozimino. Tudi drva mora pripraviti za zimo. Če ima gozdove, gredo moški v gozd in poseka-jo drevesa, jih oklestijo ter zvozi-jo do- mov. Doma razsekajo deblo v polena in porabijo vse odpade. Pozimi kmet po- pravlja orodje in si uredi kar poleti ni utegnil. Lepo Te pozdravlja

Stožir Krista, dijakinja III. a razr. mešč. šole v Celju

Dragi stric Matic! Danes se Ti prvič oglašam, ker sem se doslej preveč bal Tvojega požrešnega koša.

Življenje slovenskega kmeta je v da- našnjih časih prav hudo. Zjutraj ob ra- ni uri vstane in zvečer se v zarjo utru- jen vrača s polja domov. V jeseni pro- da nekaj pridelkov, da si kupi za zimo najpotrebnejše. Strašen udarec je za kmeta, če mu toča potolče poljske pri- delke ali pa sadje. Prav tako usodna je pa zanj tudi prehuda suša. Lepo Te pozdravlja Tvoj zvesti bralec »Mladega Jutra«

Kirsch Karel, dijak I. a razr. real. gimn. v Mariboru

Dragi stric Matic! Že dolgo časa be- rem »Mlado Jutro«. Zdaj si pa tudi jaz želim seznaniti se s Teboj. Lepo je, če pogledaš lepo št. Vidsko polje poleti, ko zori vse in se koplje vse rumeno pol- je v solncu. Življenje na kmetih je do- sti lepše kakor pa življenje v mestih. Lepo Te pozdravlja Tvoja

Anica Pekošak, uč. VI. razr. Sv. Vid pri Grobelnem

Življenje slovenskega kmeta. Delo je vsem ljudem sveta dolžnost. Star pre- govor pravi: »Brez dela ni jela«. Naj- lepše je kmetiško delo, čeprav je težav- no. Kmet obdeluje zemljo ter nam pri-

pravilja živila. Kmetiški stan je torej za vse ljudi najbolj potreben stan. Kmet ne gleda mnogo na uro. Ko nanzanjajo petelini prihod jutra je kmet že pokonci in poklada svoji ljubi živinici. Ves dan je na delu, kakor stroj. Na polju orje, vlačí in seje ali spravlja na voz poljske pridelke. V vinogradu reže, veže, v gozdu pa pobira steljo in pripravljá drva za zimo. Pot mu teče pri delu po čelu. Komaj da si privošči toliko počitka, da použi svoje skromno južino, vendar je vesel in dobre volje. Skoraj neprestano je v lepi božji naravi, kjer uživa svež in čist zrak. Zato so kmetiški ljudje navadno krepki in zdravi. Ves teden se trudi kmet ob nedeljah pa počiva. Popoldne se izprehaja najrajši po svojem posestvu in ogleduje z radostjo kako ke mu razvija setev, kako mu obeta njegov znoj obilen sad. Tako je kmetiški stan najlepši in najsrečnejši stan na svetu.

Kmetič Anto, dijak ? razr. Trbovlje I. Loke 219

Dragi stric Matic! Prečitaj še mojih par vrstic. Življenje našega kmeta je trdo. V jesenskem in pomladanskem jutra vzame plug in gre orat. Hrani se večinoma s kruhom, mlekom in jabolčnikom, celo otroci mojih let so jabolčnika tako vajeni kakor jaz vode. Popisala bi Ti lahko še veliko pa na Tvojo lastno željo pišem kratko in jedrnato.

Tamara Peče, uč. II. razr. Ptujška gora

Življenje slovenskega kmeta. Ne misli, dragi stric Matic, da je pri nas na kmetih kar tako, da se pozimi fureži, gostije in sedmine kar vrstijo, ampak je treba presneto v roke pljuniti, pa naj bo pozimi ali poleti. Pozimi morajo kmetje v hudem mrazu spravljaljati les. Zene in otroci pa sekajo iz vejevja steljo. Zvečer se pa pri peči grejejo in si pripovedujejo dnevne dogodke. Ko pa zasije pomlad in narastejo vode, zbijejo možje že obdelan les v splave in gredo z njim po svetu za denarjem. Domači pospravijo in posejejo polja. Toplo poletno sonce razcveti in dozori kmetove pridelke. Začne se veseli čas košnje in mlačve. Vsi domači so preobloženi z delom. Ko jesenski veter zapihá ženejo otroci — tudi jaz z njimi — k zvezi na pašo. Tam si nanosimo dračja,

zakurimo ogenj in spečemo krompir, ki nam gre kaj v slast in če ne verjameš, dragi stric Matic, pridi, poizkusi, pa Ti bo gotovo bolj ugajal, ko vse ljubljanske torte. Kakor vidiš, življenje na kmetih ni tako dolgočasno čeprav je borno. Lepo Te pozdravlja

Miran Mejak, uč. III. razr. v Gornjem gradu

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem kotičku, Rada berem »Mlado Jutro« ki mi zelo ugaja. Najbolj mi je v letošnjem letu ugajala povest: »Harmonikar Binče« pa tudi o bačončku Skakončku in Majdici. Če ne boš vrgel moje pismo v koš, Ti pišem še drugič kaj o našem trgu Vojniku. Želim Ti veselo in srečno novo leto. Te pozdravlja

Stanka Špindler, učenka IV. razr. osnovne šole v Vojniku

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil
so pravilno rešili:

★

Juvan Ciril, dijak v Ljubljani, Feliks Majer, uč. VIII. razr. v Hrastniku 123, Edi Salobir, uč. V. razr. Sv. Jurij ob juž. žel., Jeras Eva, uč. II. razr. vadnice v Ljubljani, Stožir Krista, dijakinja III. a razr. drž. dekl. mešč. šole v Celju, Stih Slavko, uč. II. razr. I. drž. gimn. v Ljubljani, Terlep Ivan, uč. III. razr. mešč. šole za Bežigradom v Ljubljani, Škofič Bojan, dijak I. a razr. klas. gim. v Mariboru.

★

Maks Buchmeister, dijak v Čakovcu: Nobena izmed poslanih pesmi ni primerna za mladinski list. Pošljite jih kakor družinski reviji.

★

Ciril V. dijak: Pesem o »agi asanu agi« je za objavo res pretežka in prezamotana, ali navihaneč, sedi in preberi razpis našega zadnjega natečaja in hitro pošlji svoj odgovor, predno začnemo deliti nagrade.

★

G. G. v C.: Pesem »Dete oblaku« ni primerna za objavo. Izberite si kakšno lažjo snov in jo v preprostih besedah izoblikujte. Oglasite se še kaj!

Manica:**Zagonetne besede**

Zivel je njega dni kmet, katerega so po njegovi lahkorniselnosti dobili v svoje kremplje nepravi prijatelji, ki jim je mnogo bolj dišalo posedanje in popivanje po gostilnah kot pa marljivo delo. Kmet je njihovim sladkim in hvallisanja polnim besedam le preveč verjel in misleč, da zamore rez živeti brez truda, je od dne do dne bolj opuščal delo ter vedno češče zahajal v gostilno. Tam so ga že čakali njegovi laži-prijatelji, s katerimi se je spuščal v nevarne, goljufive igre in jim plačeval za pijačo. Pri tem se je pa navadil popivati tudi sam. Kaj čuda, da je v par letih napravil vse svoje premoženje.

Ves obupan in zanemarjen je potem taval po njivah, ki so bile nekdam njegova last in ljudje so ga večkrat čuli, ko je govoril kar sam s seboj:

»Ko bi jaz ne imel, bi imel, ker sem pa imel pa nimam!«

Pri priliki ga pa bližnji sosed le vpraša, kaj vendar pomenijo té njegove, tolikokrat ponavljane zagonetne besede.

»Rad ti jih razložim« se bridko nasmehe obubožani kmet. Torej čuj!

Ko bi jaz ne imel svoj čas okrog sebe zanikarnih priliznjenih in goljufivih delamržežev, bi imel danes še vse to polje v posesti. Ker sem pa imel le vse prerad tiste grde požeruhe, jih nalival s pijačo in z njimi vred pijančeval tudi sam, pa nimam zdaj niti pedi zemlje več ampak tolčem revščino, da se Bogu smili.« Tako vidiš, sem ti, dragi sosed, razložil moje zagonetne besede. Zapomni si jih dobro in bodi pametnejši od menel«

Janko Polak:**Detetu**

Detece nežno
srček moj zlati,
kadar te gledam
moram jokati.

Kaj ti če, dete,
tvoja lepota;
trnjeva bodo
vsa tvoja pota!

Dete, tvoj oče
nima cekinov,
mamica tvoja
šest ima sinovi!

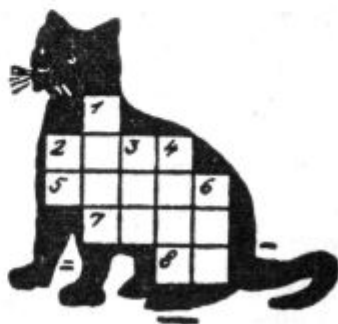
Ali, če Bogec
da ti poštenje,
lépo bo lépo
tvoje življenje!

Kaj bi jokala,
detece zlato,
da le v poštenju
bodeš bogato!

Rešitev križanke

Navpično: 1 Pustni dan, 2 Ra, 3 ma,
4 Veles, 5 Kocen, 8 Ur, 9 ak.

Vodoravno: 2 rum, 4 vosek, 6 Planica, 7 Sudan, 10 rak.

Križanka „Kuna“

Vodoravno: 2. upeljevalni začetek;
5. leposlovnno delo; 7. plovka; 8. kavelj.
Navpično: 1. odpadek pri sekanju;
2. vera v izpolnitev želje; 3. žuželka;
4. otroci; 6. poljska cvetica.